

Audiència. Testimonis d'oració

Benet XVI en aquesta audiència segueix reflexionant en el tema de la pregària i conclou: els cristians avui estan cridats a ser testimonis d'oració, precisament perquè el nostre món està sovint tancat a l'horitzó diví i a l'esperança que porta a l'encontre amb Déu.

18/01/2012

Benvolguts germans i germanes,

En les catequesis últimes hem reflexionat sobre alguns exemples de pregària en l'Antic Testament. Avui vull començar a mirar Jesús, la seva pregària, que travessa tota la seva vida, com un canal secret que rega l'existència, les relacions, els gestos, i que el guia, amb fermesa progressiva, a la donació total d'Ell, d'acord amb el projecte d'amor de Déu Pare. Jesús és el mestre també de la nostra pregària, encara més, Ell és el nostre suport actiu i fraternal en adreçar-nos al Pare. Veritablement, com ho sintetitza un títol del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, «la pregària és plenament revelada i realitzada en Jesús» (541-547). A Ell volem dirigir la nostra mirada en les properes catequesis.

Un moment especialment significatiu del seu camí és la pregària que segueix al baptisme a què se sotmet en el riu Jordà. L'evangelista Lluc

assenyala que Jesús, després d'haver rebut, al costat de tot el poble, el baptisme de mans de Joan Baptista, entra en una pregària molt personal i prolongada: *«Tot el poble es feia batejar, i Jesús també fou batejat. Mentre pregava, el cel s'obrí, i l'Esperit Sant baixà cap a ell»* (Lc 3,21-22). Precisament aquest «entrar en pregària», en diàleg amb el Pare, il·lumina l'acció que va fer al costat de molts del seu poble que van acudir a la riba del Jordà. Pregant, dóna al seu gest del baptisme un tret exclusiu i personal.

El Baptista havia adreçat una forta crida a viure veritablement com «fills d'Abraham», convertint-se al bé i donant fruits dignes d'aquest canvi (cf. Lc 3,7-9). I un gran nombre d'israelites s'havia mobilitzat, com ho recorda l'evangelista sant Marc, que escriu: *«Anaven a trobar-lo gent d'arreu de Judea i tots els habitants de Jerusalem, confessaven els seus pecats*

i es feien batejar per ell al riu Jordà.» (Mc 1,5). El Baptista portava quelcom realment nou: sotmetre's al baptisme havia de significar un canvi decisiu, lliurar-se d'una conducta vinculada al pecat i començar una vida nova. També Jesús acull aquesta invitació, entra en la grisa multitud dels pecadors que esperen a la riba del Jordà. Com els primers cristians, però, nosaltres també ens preguntem: Per què Jesús se sotmet voluntàriament a aquest baptisme de penitència i de conversió? No té pecats per confessar, no tenia pecats, per tant no tenia necessitat de convertir-se. Llavors, per què aquest gest? L'evangelista sant Mateu refereix l'estupor del Baptista, que afirma: *«Sóc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu véns a mi!» (Mt 3,14), i la resposta de Jesús: «Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol» (v. 15).* El sentit de la paraula *justícia* en el món bíblic és acceptar plenament la

voluntat de Déu. Jesús mostra la seva proximitat a aquella part del seu poble que, seguint el Baptista, troba insuficient considerar-se simplement fills d'Abraham, però vol complir la voluntat de Déu, vol comprometre's perquè el seu comportament sigui una resposta fidel a l'aliança que Déu va oferir a Abraham. Llavors, Jesús, en baixar al riu Jordà, sense pecat, fa visible la seva solidaritat amb aquells que reconeixen els seus pecats, escolleixen penedir-se i canviar de vida; dóna a entendre que ser part del poble de Déu vol dir entrar en una perspectiva de novetat de vida, de vida segons Déu.

En aquest gest Jesús anticipa la creu, dóna inici a la seva activitat ocupant el lloc dels pecadors, assumint sobre les espatlles el pes de la culpa de tota la humanitat, complint la voluntat del Pare. Recollint-se en pregària, Jesús mostra la relació íntima amb el Pare que està en el cel,

n'experimenta la paternitat, capta la bellesa exigent del seu amor, i en el diàleg amb el Pare rep la confirmació de la seva missió. En les paraules que ressonen des del cel (cf. *Lc* 3,22) hi ha la referència anticipada al misteri pasqual, a la creu i a la resurrecció. La veu divina ho defineix «el meu Fill, l'estimat», referint-se a Isaac, el fill estimat que el pare Abraham estava disposat a sacrificar, segons el mandat de Déu (cf. *Gn* 22,1-14). Jesús no és només el Fill de David descendent messiànic regi, o el Servent en qui Déu es complau, sinó també el Fill unigènit, l'estimat, semblant a Isaac, que Déu Pare dóna per a la salvació del món. En el moment en què, a través de la pregària, Jesús viu en profunditat la seva filiació i l'experiència de la paternitat de Déu (cf. *Lc* 3,22b), descendeix l'Esperit Sant (cf. *Lc* 3,22a), que el guia en la seva missió i que ell vessarà després de ser elevat a la creu (cf. *Jn* 1,32-34; 7,37-39),

perquè il·lumini l'obra de l'Església. En la pregària, Jesús viu un contacte ininterromput amb el Pare per a realitzar fins a les últimes conseqüències el projecte d'amor pels homes.

En el rerefons d'aquesta pregària extraordinària hi ha tota l'existència de Jesús viscuda en una família profundament vinculada a la tradició religiosa del poble d'Israel. Ho mostren les referències que trobem en els evangelis: la circumcisió (cf. *Lc* 2,21) i la presentació al temple (cf. *Lc* 2,22-24), també l'educació i la formació a Natzaret, a la santa casa (cf. *Lc* 2,39-40 i 2,51-52). Es tracta d'«uns trenta anys» (*Lc* 3,23), un temps llarg de vida oculta i ordinària, encara que també amb experiències de participació en moments d'expressió religiosa comunitària, com els pelegrinatges a Jerusalem (cf. *Lc* 2,41). Narrant-nos l'episodi de Jesús als dotze anys al

temple, assegut entre els doctors (cf. Lc 2,42-52), l'evangelista sant Lluc deixa entreveure que Jesús, que prega després del baptisme al Jordà, té un hàbit profund de pregària íntima amb Déu Pare, arrelada en les tradicions, en l'estil de la seva família, en les experiències decisives viscudes en ella. La resposta del noi de dotze anys a Maria i a Josep ja indica aquella filiació divina que la veu celestial manifesta després del baptisme: *«Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?»* (Lc 2,49). En sortir de les aigües del Jordà, Jesús no inaugura la seva pregària, sinó que continua la seva relació constant, habitual, amb el Pare; i en aquesta unió íntima amb Ell fa el pas de la vida oculta de Natzaret al ministeri públic.

L'ensenyament de Jesús sobre la pregària ve certament de la seva manera de pregar apresada en la família, però té l'origen profund i

essencial en el fet d'ésser el Fill de Déu, en la seva relació única amb Déu Pare. El Compendi del Catecisme de l'Església catòlica respon així a la pregunta: De qui va aprendre Jesús a pregar?: «Conforme al seu cor d'home, Jesús va aprendre a pregar de la seva mare i de la tradició jueva. Però la seva pregària brolla d'una font més secreta, ja que és el Fill etern de Déu que, en la seva humanitat santa, dirigeix al seu Pare l'oració filial perfecta» (541).

En la narració evangèlica, les ambientacions de la pregària de Jesús s'ubiquen sempre en l'entrecreuament entre la inserció en la tradició del seu poble i la novetat d'una relació personal única amb Déu. «El lloc desert» (cf. *Mc* 1,35; *Lc* 5,16) on es retira sovint, «la muntanya» on puja a pregar (cf. *Lc* 6,12; 9,28), «la nit», que li permet estar en soledat (cf. *Mc* 1,35; 6,46-47; *Lc* 6,12) remetent a moments del camí

de la revelació de Déu en l'Antic Testament, indicant la continuïtat del seu projecte salvador. Al mateix temps, constitueixen moments d'importància particular per a Jesús, que conscientment s'insereix en aquest pla, plenament fidel a la voluntat del Pare.

També en la nostra oració nosaltres hem d'aprendre, cada cop més, a entrar en aquesta història de salvació de la qual Jesús és el cimal, renovar davant Déu la nostra decisió personal d'obrir-nos a la seva voluntat, demanar-li la força de conformar la nostra voluntat a la seva, en tota la nostra vida, en obediència al seu projecte d'amor per nosaltres.

La pregària de Jesús afecta totes les fases del seu ministeri i totes les seves jornades. Les fatigues no la impedeixen. Encara més, els evangelis deixen traslluir un costum

de Jesús a passar part de la nit en oració. L'evangelista sant Marc narra una d'aquestes nits, després de l'esgotadora jornada de la multiplicació dels pans, i escriu: *«Tot seguit, Jesús va fer pujar els seus deixebles a la barca i els manà que passessin al davant cap a l'altra riba, en direcció a Betsaida, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los se'n va anar a la muntanya a pregar. Al vespre, la barca es trobava al mig del llac, i Jesús era tot sol a terra»* (Mc 6,45-47).

Quan les decisions resulten urgents i complexes, la seva pregària es fa més prolongada i intensa. En la imminència de l'elecció dels dotze Apòstols, per exemple, sant Lluç subratlla la durada nocturna de la pregària de Jesús: *«Per aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. Quan va ser de dia, va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols»* (Lc 6,12-13).

Contemplant la pregària de Jesús, ha de brollar en nosaltres una pregunta: Com prego jo? Com preguem nosaltres? Quant de temps dedico a la relació amb Déu? Es dóna avui una educació i formació suficients en la pregària? I, qui pot ser mestre en això? En l'exhortació apostólica *Verbum Domini*, vaig parlar de la importància de la lectura orant de la Sagrada Escripura. Recollint el que va sorgir de l'Assemblea del Sínode dels Bisbes, vaig posar també un accent especial sobre la forma específica de la *lectio divina*. Escoltar, meditar, callar davant el Senyor que parla és un art, que s'aprèn practicant-lo amb constància.

Certament, la pregària és un do que demana, això no obstant, ser acollit; és obra de Déu, però exigeix compromís i continuïtat per part nostra; sobretot són importants la continuïtat i la constància.

Precisament l'experiència exemplar de Jesús mostra que la seva pregària,

animada per la paternitat de Déu i per la comunió de l'Esperit, es va anar aprofundint en un exercici prolongat i fidel, fins a l'Hort de les Oliveres i la creu. Els cristians avui estan cridats a ser testimonis d'oració, precisament perquè el nostre món està sovint tancat a l'horitzó diví i a l'esperança que porta a l'encontre amb Déu. En l'amistat profunda amb Jesús i vivint en Ell i amb Ell la relació filial amb el Pare, a través de la nostra oració fidel i constant, podem obrir finestres cap al cel de Déu. Encara més, en recórrer el camí de la pregària, sense consideració humana, podem ajudar d'altres a recórrer aquest camí: també per a la pregària cristiana és veritat que, caminant, s'obren camins.

Estimats germans i germanes, eduquem-nos en una relació intensa amb Déu, en una pregària que no sigui esporàdica, sinó constant, plena

de confiança, capaç d'il·luminar la
nostra vida, com ens ho ensenya
Jesús. I demanem-li poder comunicar
a les persones que ens envolten, als
qui trobem en el nostre camí,
l'alegria de l'encontre amb el Senyor,
llum per a la nostra vida. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
testimonis-doracio/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-testimonis-doracio/) (17/08/2025)